

Sygn. akt II Ka 168/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Łukasza Witowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2023 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonej z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 września 2022 r. sygn. akt II K 147/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej K. P. na rzecz Skarbu Państwa 520 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 168/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 września 2022 r., sygn. II K 147/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Oskarżona w apelacji wniesionej osobiście nie podniosła skonkretyzowanych zarzutów odwoławczych z zakresu względnych (art. 438 pkt 1-4 kpk) i bezwzględnych (art. 439 § 1 pkt 14-11 kpk) przesłanek odwoławczych. Jako podmiot nieprofesjonalny nie miała jednak takiego obowiązku (art. 427 § 2 kpk a contrario).</p> <p>Aby wystrzec się nadinterpretacji i wyprowadzenia zarzutów, które wcale z wniesionego środka odwoławczego nie wynikały, Sąd Okręgowy na potrzeby niniejszego uzasadnienia, przytoczy poniżej krótką apelację oskarżonej w całości w formie cytatu, nie zmieniając w niej absolutnie niczego, łącznie z interpunkcją.</p> <p>„Zaskarżenie wyroku I instancji jest zasadny i podlega rozpatrzeniu ponownie. W wyroku I instancji sędzia orzekając wyrok nie uwzględnił dokumentów przedłożonych jako środki dowodowe., ani również nie przesłuchał oskarżonej, jak również poza oskarżoną zakończył rozprawę.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1) Sędzia powołuje się , iż faktura (...) została zapłacona (Karta 136). Zapłacona na inne konto niż wskazane na fakturze. Fakt iż były zmieniane nr kont do przelewów nie uprawnia kontrahenta do wysyłania wpłaty za fakturę niegodnego z nr konta wskazanego na fakturze. Zapłatę za fakturę w formie przelewowej płaci się na konto wskazane w fakturze .W dniu 23-07-2018 roku napisałam email z zapytaniem „czy faktura (...) dotarła do Państwa”. (Karta nr 138). Dostałam odpowiedź w dniu 24-07.2018, „Tak dotarła I I .07. została zapłacona”(Karta nr 142). Po chwili zadzwoniła p. K. R. z zapytaniem , czy mam możliwość odzyskania należności ponieważ wysłała na inne konto niż wskazane na fakturze. Odpowiedziałam, że nie ponieważ nie wiem do kogo został wysłany przelew i nie mam możliwości cofnąć przelewu w banku kontrahenta. Jedynie właściciel rachunku może cofnąć przelew wysłany na niewłaściwe konto. Po stwierdzeniu przez p. K. R. ,iż przelew został wysłany na inne konto niż wskazane na fakturze zobowiązała się naprawić błąd. Do dnia dzisiejszego firma (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna nie poczyniła żadnych starań aby odzyskać pieniądze błędnie wysłane. Tym samym nie rozliczyła się z firmą PHU (...). Błędnie wysłany przelew zobowiązuje właściciela rachunku do anulowania transakcji. Sędzia stwierdził , iż „nr rachunku bankowego firma (...) nie miała skąd powziąć na innej drodze niż podanie tego rachunku do rozliczeń przez oskarżoną i jej męża D. P.. W tym momencie Sędzia sam sobie zaprzecza ponieważ do dokumentów była załączona faktura

(...) z numerem konta (karta nr 133). Więc pomyłki firma (...) nie powinna zrobić, a skoro dowiedziała się o błędzie powinna w trybie pilnym interweniować.

2) Sędzia w uzasadnieniu powołuje się na stronie 3 pkt 6 na fakturę (...). Nie mogę odnieść się do tej faktury ponieważ nie jest przedmiotem sporu,, ani nie została podana do BIG.

3) Sporna faktura (...) jest zasadnie wystawiona i zgłoszona do BIG. Usługę dla firmy (...) świadczyliśmy do 06/02/2019 roku włącznie od 07-02-2019 roku nie przyjmowaliśmy transportu. W dniu 13-02-2019 roku otrzymałam informację od p. B. K. :”iż rozliczenie za styczeń zostanie do Państwa wysłane po przekazaniu B. oraz (...) (karta nr 146). Jednoznacznie treść email wskazuje na uznanie długu przez p. B. K.. Moja odpowiedź do p. K. (karta nr 148). Według Sędziego nie świadczyliśmy usługi w okresie 01/2019 i 02/2019 i zasadnie N. 24 nie wypłacił nam pieniędzy. Otóż świadczyliśmy usługi do 06/02/2019 roku. Sędzia nie zapoznał się z dokumentami przedłożonymi do Prokuratury wskazującymi na wykonywanie usług. Jako świadek została przesłuchana p. M. W. (1) z którą nie miałam kontaktu i nie wiem kim jest dla firmy (...). Natomiast osoby , które przesyłały zlecenia t. p. K. K. (2) jak i p. K. K. (3) nie zostały przesłuchane. Od karty 1 do karty 134) Jasno wynika, iż zlecenia były wysłane do nas , były kłótnie odnośnie stawek za usługę. Jak i prośby o wysłanie raporów zaległych (karta 123 do 134). Nadmieniam również , iż problemy z rozliczeniem były już wcześniej i za firmę (...) wpłacał należności p.

	<p>R. S. szybkim przelewem ponieważ nie chcieliśmy przyjąć transportu. (karta 53-64, 71-77, 78-83,9096,) wskazują na kontrole w spornym okresie, karta 99-107-112) wskazują na konflikt odnośnie stawek.</p> <p>W związku z powyższym wnoszę o ponowne rozpatrzenie sprawy IIK147/21. Rzetelne przeanalizowanie dokumentów na zasadność świadczenia usług 01/2019 i 02/2019 roku. Jak również zajęcie stanowiska kto jest odpowiedzialny za przelanie pieniędzy na inny nr rachunku bankowego niż wykazany na fakturze. Kto powinien anulować transakcję. Ponownie przedkładam dokumenty potwierdzające zlecenia wysyłane od stycznia do lutego 2019 roku strony od I do 148”.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja wniesiona przez oskarżoną osobiście była bezzasadna i na uwzględnienie nie zasługiwała. Argumenty wykorzystane przez jej autorkę nie przekonały Sądu Okręgowego do tego, że zaskarżony wyrok jest wadliwy i wymaga jakiegokolwiek ingerencji w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Granice rozpoznania apelacji wyznacza przepis art. 433 § 1 kpk, zgodnie z którym sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzutu stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach poniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art., 439 § 1, at.</p>		

440 i art. 455 kpk. Wobec braku konkretyzacji zarzutów, Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową sprawę w II instancji w następstwie środka odwoławczego wniesionego osobiście przez oskarżoną w kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku kierował się przytoczonym powyżej art. 433 § 1 kpk i nie stwierdził w postępowaniu apelacyjnym uchybień, które mógłby skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i cofnięciem sprawy do stadium postępowania przed Sądem I instancji.

Przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 2020 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz.U.2023.528 t.j. z dnia 2023.03.21) rozszerzają zakres ustaw, które tworzą tzw. pozakodeksowe prawo karne polskiego systemu prawnego. Penalizacja wskazanych w tejże ustawie czynów jest dowodem na to, że ustawodawca wymaga skrupulatności, rzetelności i prawdziwości systemu wymiany informacji gospodarczych, zdając sobie sprawę jakie zagrożenia i doniosłe skutki mogą płynąć dla poszczególnych podmiotów z danych w KR D odbiegających od rzeczywistości. To akurat było bezdyskusyjne.

Wniesiony środek odwoławczy nie zawierał niczego nowego w stosunku do linii obrony prezentowanej przez oskarżoną w postępowaniu przygotowawczym i pierwszoinstancyjnym w fazie jurysdykcyjnej, ograniczając się do rozbudowanej, ale w dalszym ciągu polemiki, a nie merytorycznego i skutecznego podważenia faktów prawidłowo ustalonych przez Sąd Rejonowy. Osia apelacji oskarżonej

były kwestie, do których Sąd I instancji już się odniósł formułując uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Brak było przy tym racjonalnych kontr-argumentów ze strony skarżącej w stosunku do wyводу Sądu Rejonowego.

Przechodząc do meritum, jeżeli strona nie wykazuje inicjatywy dowodowej, nie może czynić Sądowi merytorycznemu zarzutu, że określone dowody z dokumentów nie były uwzględnione przy wyrokowaniu.

Sąd I instancji nie narusza art. 167 kpk, gdy nie podejmuje czy to z urzędu, czy na wniosek strony inicjatywy dowodowej, uznając zebrany w sprawie materiał dowodowy za wystarczający do sprawiedliwego wyrokowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. II KK 466/18, Prok. i Pr. 2019 nr 5, poz. 8, Legalis Numer 1872509).

Przestawiona przez oskarżoną korespondencja e-mail nie zawierała bowiem żadnych okoliczności, których Sąd a quo nie mógł wyprowadzić z przeprowadzonych dotychczas dowodów o charakterze osobowym, a dotyczących szczegółów współpracy między firmami PHU (...) a (...) Sp. z o.o. W korespondencji tej oskarżona K. P. również spierała się ze swoim kontrahentem, negując wyniki przeprowadzonej kontroli, od której uzależnione były niższe stawki. Doskonałym przykładem w tym względzie jest e-mail z karty 380 akt sprawy.

Odnosząc się do kwestii obecności oskarżonej (a właściwie braku tejże na co wskazywała skarżąca) na rozprawie i wydania wyroku pod jej nieobecność, podkreślić należy,

iż oskarżona stawiała się przed Sądem I instancji jedynie raz, w dniu 25 sierpnia 2022 r. (k. 326 i nast.) emocjonalnie wyrażając niezadowolenie z doprowadzenia jej męża (który również się nie stawiał na wezwania) do budynku Sądu przez Policję.

Zgodnie z art. 177 § 1 kpk każda osoba wezwana w charakterze świadka ma obowiązek stawić się i złożyć zeznania. Mężowi/żonie osoby oskarżonej co prawda przysługuje prawo do odmowy składania zeznań, jednak dana osoba mogła z niego skorzystać, musi najpierw stawić się przed Sądem, aby złożyć stosowne oświadczenie. Skoro mąż oskarżonej uchylał się od stawienia się na rozprawie i złożenia zeznań, to jego zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie stanowiło jedyną możliwość spowodowania, by ten obowiązek wykonał.

Idąc dalej, obecne brzmienie art. 374 § 1 kpk nie postawia wątpliwości co do tego, że udział oskarżonego w rozprawie głównej jest co do zasady jego prawem, a nie obowiązkiem, chyba że Przewodniczący lub Sąd uzna obecność oskarżonego za obowiązkową lub jeśli chodzi o wyjątki wskazane w ustawie (art. 374 § 1a kpk.). Uznanie obecności oskarżonego za obowiązkową musi natomiast wynikać z decyzji procesowej i wskazywać na konkretne czynności, podczas których udział oskarżonego jest niezbędny, gdyż takiej decyzji nie można domniemywać. Samo wysłanie do oskarżonego wezwania do stawiennictwa na rozprawie, nie oznacza jeszcze wydania w sposób niewątpliwy decyzji o uznaniu obecności oskarżonego za obowiązkową w rozumieniu art. 374

§ 1 zdanie drugie kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2022 r., sygn. V KK 94/22, LEX nr 3455744).

Przepisy KPK określają standardy, które pozwalały oskarżonej na realizację jej prawa do obrony materialnej, z czego nie skorzystała, gdyż bez należytego usprawiedliwienia, dobrowolnie na kolejne terminy wyznaczone przez Sąd Rejonowy się nie stawiała, będąc jednocześnie zawiadomioną prawidłowo. Powyższy stan rzeczy uprawniał, a nawet obligował Sąd Rejonowy do otwarcia przewodu sądowego na rozprawie i prowadzenia postępowania pod nieobecność oskarżonej, a w efekcie tego wydania wyroku, skoro nie zaistniały żadne ku temu przeszkody procesowe.

W świetle art. 117 § 2a kpk właściwym usprawiedliwieniem niestawiennictwa z powodu choroby jest zaświadczenie od lekarza sądowego. Przepis ten zawiera normę mającą na celu dyscyplinowanie stron procesu w celu zapobieżenia wykorzystywania przez nie powodów zdrowotnych do stosowania swoistej taktyki procesowej o znamionach obstrukcji. Jak już wskazano, zwrócić należało uwagę, iż oskarżona stawiała się do Sądu Rejonowego dopiero i wyłącznie wtedy, gdy na rozprawę główną za pośrednictwem Policji doprowadzono jej męża.

W kontekście przedstawionych przez oskarżoną zwolnień ZUS-ZLA, dodać można, iż nie każde badanie lekarskie, choroba, a nawet nie każda hospitalizacja uzasadniają usprawiedliwienie niestawiennictwa na wezwanie, ale takie tylko, które stanowią chorobę obłożną bądź

wynikającą z nagłego i poważnego pogorszenia zdrowia, wymagającego niezwłocznego poddania się leczeniu szpitalnemu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 17.11.1993 r., II AKz 318/93, KZS 1993, Nr 11, poz. 20).

Zaświadczenie lekarskie sąd ocenia w kontekście innych dowodów zgromadzonych w sprawie, jak też dotychczasowej postawy oskarżonego, w ramach przestrzegania przepisów statuujących jego dyspozycyjność wobec organów procesowych (wyrok Sądu Najwyższego z 27.01.2016 r., V KK 321/15, LEX nr 2007809).

Postawa oskarżonej i jej dyspozycyjność dla organów ścigania w sprawie niniejszej była wysoce dyskusyjna. Oskarżona powołując się na chorobę swoją lub dzieci nie wytłumaczyła dlaczego z jej dziećmi (i w jakim są wieku) nie mogła zostać inna, aniżeli ona, osoba. Nie wskazała również, aby jej stan zdrowia uniemożliwił jej poruszanie się i wstawanie z łózka. Wszakże niezdolność do pracy w standardowym wymiarze godzin nie równa się niemożności stawienia się w Sądzie na kilka godzin lub kilkadziesiąt minut. Nie należy to do zadań wyczerpujących fizycznie. Nie jest także wystarczające wyłącznie usprawiedliwienie rozumiane jako podanie jakiegokolwiek, nawet najbardziej błahej przyczyny utrudniającej lub uniemożliwiającej udział w czynności, lecz musi on obejmować wskazanie okoliczności, które w ujęciu obiektywnym, a nie tylko subiektywnym przekonaniu danej osoby są na tyle ważne, że uzasadniają odstąpienie od przeprowadzenia czynności.

Niestawiennictwo oskarżonego po zamknięciu przewodu sądowego (a tak dokładnie było w tej sprawie, tj. oskarżona była obecna na rozprawie, na której na podstawie art. 411 § 1 kpk odroczone wydanie wyroku) nie stanowi przeszkody w ogłoszeniu wyroku niezależnie od przyczyny, która do tego doprowadziła.

Reasumując ten wątek rozważań, Sąd Okręgowy nie stwierdził naruszenia prawa do obrony oskarżonej w powyższych aspektach uwypuklanych we wniesionym środku odwoławczym.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób niebudzący jakichkolwiek wątpliwości wynikało, że oskarżona sama podawała swoim kontrahentom rachunek bankowy M. W. (2) – pracownika PHU (...), domagając się od niej karty bankomatowej i wypłacając środki, gdy tylko pojawiły się na jej koncie. Sąd Rejonowy zeznaniom tegoż świadka przypisał właściwe znaczenie w kontekście stawianego oskarżonej zarzutu, ocenił je w sposób zgodny z art. 7 kpk i wyprowadził z nich prawidłowe wnioski. Nie było tutaj pola do nadinterpretacji. Pieniądze za wykonane usługi, wynikające z faktury (...) dotarły do K. P. i to powinno stanowić punkt wyjścia przez pryzmat którego należało ocenić linię obrony oskarżonej, sprowadzającą się do prostego zaprzeczenia mimo stanu dowodów zgromadzonych w tej sprawie, opierającą się na wykrętnym przedstawieniu fragmentów rzeczywistości. To oskarżona nadinterpretowała we wniesionej apelacji znaczenie numeru rachunku bankowego jako ciągu cyfr, mimo tego, że jej kontrahenci posiadali numer

rachunku M. W. (2) i nastąpiło to wyłącznie wskutek dążeń nikogo innego, tylko oskarżonej. A zatem mówić najprościej i odpowiadając na pytanie czy ze zgromadzonych dowodów wynikało, że K. P. dostała finalnie pieniądze za wykonaną usługę, należało udzielić odpowiedzi twierdzącej - tak, jak najbardziej. Czy sama oskarżona, a nie firma windykacyjna K. (...) wyszła z inicjatywą wpisu roszczeń do Krajowego Rejestru Długów? Na to pytanie także należało odpowiedzieć twierdząco. Przeciwwagą dla twierdzeń oskarżonej z rozprawy odwoławczej były zeznania M. W. (1) „Z naszej strony wierzytelność nie była wpisana do KR D” (k. 234v). Nie było racjonalnych powodów, aby wątpić w ich szczerłość. Autorka apelacji w żaden sposób się do nich nie odniosła, a być może nawet nie zapoznała z nimi lub uczyniła to dawno i zapomniała o szczegółach, które zawierały. Obowiązek uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) obciążał jednak Sąd merytoryczny. Oczywiście, prawem oskarżonej było jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznawała za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Oskarżona odnosząc się do stawianego jej zarzutu mogła uciec przed nim nawet w świat fikcji. Tak długo jednak oskarżona może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd a quo zobowiązany jest interpretować wątpliwości na jej korzyść, jak długo oskarżona nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi faktami, których źródłem były wiarygodne dowody.

Oskarżona wskazała we wniesionej apelacji, iż „Sędzia w uzasadnieniu

powołuje się na stronie 3 pkt 6 na fakturę (...). Nie mogę odnieść się do tej faktury ponieważ nie jest przedmiotem sporu, ani nie została podana do BIG”, na co należało odpowiedzieć krótko – ależ została zgłoszona. Ani Sąd I, ani II instancji nie musiał w tym względzie opierać się na relacjach osobowych. Wystarczającym było sięgnięcie do wpisu z Krajowego Rejestru Długów (k. 25), znajdującego się już w pierwszym tomie akt. Literówka w numerze faktury (...) w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji zamiast 8/03/2019), jako oczywista omyłka pisarska mająca miejsce już po wydaniu wyroku, nie była obecna ani w akcie oskarżenia, ani w samym wyroku. Tego rodzaju uchybienie, niedokładność redakcyjną po stronie Sądu ad quo występującą jedynie w uzasadnieniu a nie wyroku, Sąd ad quem ocenił zatem zgodnie z art. 455a kpk. Zgodnie z tym przepisem, nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424.

Sąd Okręgowy podkreśla także, iż pkt 3 apelacji to przykład ponownego twierdzenia, że firma oskarżonej zasadnie wystawiła fakturę (...) mimo tego, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że nie powinna ona być wystawiona z uwagi na warunki umowy, określające sposób naliczenia roszczenia ze ściśle określonymi obwarowaniami. Tego rodzaju zarzut sprowadzał się zatem do prostego „pójścia w zaparte”. K. P. nie wstąpiła na drogę cywilną sporu, lecz od razu zgłosiła osobiście roszczenie (jej i tylko jej zdaniem wymagalne) do Krajowego Rejestru Długów, co wskazuje na celowe dokuczenie kontrahentowi

biznesowemu, szarganie jego dobrej opinii jako partnera biznesowego, narażenie na utratę zaufania w branży i możliwość nieuzyskania w przyszłości kredytu. Zresztą w treści e-maila wskazanego przez oskarżoną Sąd Okręgowy wcale nie stwierdził uznania długu, na co bezzasadnie się powoływała.

Oskarżona na rozprawie Sądu Rejonowego oświadczyła, że wyrok jest prawdopodobnie kupiony i jest to sąd złodziei i oszustów (k. 326v). Bynajmniej nie była to ocena retoryki argumentów wykorzystanych przez przeciwnika procesowego lub Sąd Rejonowy. Oskarżona formułując atakującą Sąd I instancji wypowiedź, nie skonkretyzowała dlaczego tak uważa, odreagowując w ten sposób swoje niezadowolenie ze sposobu procedowania Sądu Rejonowego, do którego Sąd Odwoławczy nie miał zastrzeżeń. Wyroków nie wydaje się, aby zadowolić stronę głośniejszą i dobitniejszą wyrażającą swoje niezadowolenie, lecz obiektywnie w stosunku do obu stron rozpatrując zachowania osób oskarżonych w oparciu o znamiona zarzucanych im przestępstw. We wniesionej apelacji oskarżona również nie wykazała, aby sposób procedowania Sądu I instancji przekroczył granice ustawowych uprawnień i obowiązków wynikających ze sprawowania urzędu sędziego i art. 366 § 1 kpk.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż w przypadku oskarżonej prognoza kryminologiczna jest negatywna i w tym względzie wystarczy dokonać analizy wyjaśnień oskarżonej w ich sferze językowej, jak też analizy prowadzonej przez nią korespondencji e-mail z k. 125.

Wynika z tego, że oskarżona ma problem z wypowiedzeniem się na jakikolwiek temat w sposób powściągliwy i ów brak powściągliwości dotyczy także sposobu prowadzenia działalności gospodarczej. Spór cywilny o określonej wartości przedmiotu sporu i próba górowania nad przeciwnikiem owego sporu poprzez celowe wpisanie sporej wiarygodności do Krajowego Rejestru Długów implikowały zdaniem Sądu Okręgowego wniosek o wysokim stopniu winy oskarżonej. Zagrożeniem ustawowym czynu przypisanego oskarżonej jest jedynie kara grzywny do 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych. Oskarżonej w I instancji wymierzono grzywnę w wysokości 5.000 (pięciu tysięcy), a zatem w zdecydowanie dolnych granicach. Sąd Odwoławczy nie widział żadnych podstaw do jej złagodzenia zgodnie z kierunkiem wniesionej apelacji, z uwagi na konieczność położenia nacisku na prewencję w aspekcie indywidualnym.

Wniosek

- o ponowne rozpatrzenie sprawy;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 2 ust.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążył oskarżoną kosztami sądowymi za II instancję (500 zł opłaty od kary, tj. 10 % kary grzywny wymierzonej w I instancji oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżona	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana